

Olivia no vol ser princesa

Contrastos, contenció de color, referents a contes clàssics i al món de la dansa moderna, a més d'un humor sofisticat i sense lliçó moral són alguns dels elements que es troben en *L'Olivia i les princeses*, últim títol de la sèrie de la famosa porqueta.

En *L'Olivia i les princeses*, la famosa porqueta creada per Ian Falconer (Nova York, 1959) pateix una crisi d'identitat: mentre totes les xiques –i alguns xics– aspiren a ser princeses, ella no sap quina professió tindrà de gran; ahora que es pregunta «per què tothom vol ser el mateix», Olivia s'imagina com a infermera o periodista, fins que descobreix allò que realment desitja ser.

No és estrany l'èxit que ha aconseguit el personatge creat per Ian Falconer, dissenyador d'escenografies i vestuaris

per al New York City Ballet, l'Òpera de San Francisco i la Royal Opera House de Londres, i responsable de nombroses portades de la revista *New Yorker*. Amb el primer volum de la saga de la porqueta, l'autor obtingué el Caldecott Honor en 2001, el guardó més important que atorga l'Associació de Biblioteques dels Estats Units. A més, dels dos primers àlbums, s'han venut quasi dos milions d'exemplars als EUA i s'han traduït a més de vint llengües. Falconer juga amb el contrast entre el món infantil, previsible, tòpicament dolç i les reaccions inesperades, adul-

L'Olivia i les princeses

IAN FALCONER / Autor (text i il·lustracions)

NÀDIA REVENGA GARCIA / Traductora

ANDANA EDITORIAL. ALGEMESÍ, 2014

ÀLBUMS LOCOMOTORA» / Col·lecció

36 pàgines / 978-84-941544-2-3 / 14 €

tes?, de la protagonista, però sense trencar mai del tot el to ni el tema naïf i, sobretot, mantenint-se allunyat de l'alliçonament i del pamflet. I també l'utilitza com a recurs gràfic: en les escenes sovint predomina el blanc i negre –amb modulacions de grisos– i destaca el roig fort de la roba d'Olivia. Aquesta paleta simple, sense gaire color, es mantingué en les primeres entregues fins que el personatge arribà a Venècia on, com ha dit l'autor, «trobà moltíssim color». En l'últim títol es percep aquesta contenció de tres tintes, alterada quan la porqueta s'imagina com una princesa índia, tailandesa, africana i xinesa o per altres motius sempre vinculats a l'argument, com ara els vestits roses de les ballarines de ballet o el taronja de les carabasses de la nit de Halloween.

Les històries de Falconer, tot i que són senzilles per a primers lectors, estan plenes de referents literaris i artístics, tractats amb l'humor característic de la porqueta.

En *L'Olivia i les princeses* apareixen contes tradicionals com *La petita venedora de llumins* –«Ai, mare, això és molt trist (...). Jo no vull ser una princesa però tampoc voldria congelar-me a la neu»– i *la Caputxeta*: abans de dormir, Olivia demana a la mare que li conte almenys «només la part en què tothom acaba devorat». A més, hi ha l'homenatge explícit a la ballarina i coreògrafa de dansa moderna Martha Graham.

Però on realment rau la força d'aquests àlbums és, precisament, en la representació plàstica de personatges i escenaris: rostres

de porcs humanitzats que, amb una única línia de llapis i algunes ombres, expressen preocupació, enuig, sorpresa, alegria, por, dubte, satisfacció...; un vestuari sofisticat –genial l'escena de la festa d'aniversari i la d'Olivia amb una tovallola al cos i una altra al cap– i tot un seguit de detalls que, sense convertir l'estil en barroc, atorguen versemblança, enginy i sobretot humor a les històries d'Olivia.

ARANTXA BEA

ENLLAÇOS

